Gebze İşçi Bülteni
İşçi Bülteni Özel Sayı No:615 - Ekim 2010*
gebzeiscibulteni@yahoo.com

ÇEL-MER direnişi güncesi

ÇEL-MER işçisi sendika hakkını işgal ve direniş ile kazandı!

"Kazanımı tüm işçi sınıfına armağan ediyoruz"

Sendika hakkımız engellenemez!

Gebze Çayırova'da faaliyet yürüten ÇEL-MER Metal Fabrikası'nda, sendikalaştıkları için işten atılan 12 işçinin 19 Haziran 2010 tarihinde başlattıkları direniş 19. gününde kazanımla sonuçlandı. İşçilerin mücadele kararlılığını ve militan duruşunu hazmedemeyen ÇEL-MER patronu ilk fırsatta işten atma saldırısını tekrar devreye sokarak 16 Temmuz günü aralarında ilk direnişe katılan işçilerin de bulunduğu 23 işçiyi işten atmıştı.

Süreç içerisinde hak alma bilinci daha da gelişen ÇEL-MER işçileri, patronun son saldırısına da direnişle yanıt vermişlerdi. İşten atılan işçiler, 19 Temmuz gününden itibaren fabrika önünü yeniden direniş alanına çevirirken, içerideki işçiler ise arkadaşlarına iş yavaşlatma eylemleriyle destek verip, fabrika önündeki eylemlere aktif destek vermeyi sürdürmüştü.

ÇEL-MER işçileri direnişi daha ileri bir noktaya taşıyarak, **2 Ağustos** günü **saat 12.00** sularında içeride çalışan işçilerin de katılımıyla birlikte fabrika işgali gerçekleştirdi.

İşgal eyleminde 1. gün...

Fabrikada öğle yemeği arasının verildiği **saat 12.00** sularında, içerideki işçiler **"Atılan işçiler geri alınsın!"**, **" İş, ekmek yoksa barış da yok!"**, **"Atılan işçiler onurumuzdur!"** ve **"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"** sloganları eşliğinde direnişçi arkadaşlarının yanına geldiler. Direniş alanında konumlanan polisler ile direnişçi işçiler arasına zincir oluşturan işçiler, yine sloganlar eşliğinde direnişçi arkadaşlarını da alarak fabrikaya yöneldiler. Bu noktada polisin tehditlerine ve engelleme çabalarına rağmen geri adım atmayan işçiler fabrikaya girerek işgal eylemi başlattılar. Fabrikaya girişlerin ardından işçilerin bir kısmı gezici vinçlerin üzerine çıktılar. **"Sendika hakkımız engellenemez / ÇEL-MER İşçileri"** pankartı açan işçiler, aşağıdaki arkadaşlarıyla birlikte sloganlarla taleplerini haykır-

maya başladılar.

İşçiler, **"Atılan işçiler geri alınsın"**, **"Sendika hakkımız tanınsın"** ve **"İş barışı sağlansın"** talepleri için işgale başladılar. İşçiler, talepleri kabul edilene kadar işgal eylemini sürdürmekte kararlı olduklarını dile getirirken, içeride ve dışarıda polis ablukası yoğunlaştırıldı. Hangar kapılarını kapatan polis, içerisini havasız bırakmaya çalıştı.

İşgal eylemine, bölgede bulunan ilerici ve devrimci güçlerden de destek geldi. Direniştcki **UPS işçileri** de kitle içerisinde yer aldı. Ailelerin de aralarında bulunduğu destekçi kitle fabrika önüne **saat 22.30** sularında çadır kurdu. Destekçiler kurulan çadırlarda geceyi geçirdiler. Attıkları sloganlarla kararlılıklarını haykırmayı sürdüren işçiler, aynı zamanda fabrika içerisindeki demirlere vurarak seslerini arttırmaya çalıştılar.

İşgal eylemini gerçekleştirilen işçilerden **Fatih Demir** rahatsızlandığı için ambulansla hastaneye kaldırıldı. **Demir**'in ardından yine hastalığından kaynaklı **Turgay Aydoğan** isimli işçi de fabrikanın dışına çıkarılarak hastaneye gönderildi. 2 saat kadar müşahade altında tutulan işçiler hastane çıkışında polis tarafından gözaltına alınarak **Çayırova Polis Merkezi**'ne götürüldüler. İşlemlerinin tamamlanmasının ardından serbest bırakılan işçiler **saat 21.30** sularında direniş alanına geri döndüler. Direnişçi işçiler, fabrika önünde bekleyen kitle ve işgal eylemindeki işçiler tarafından coşkulu sloganlarla karşılandılar.

BMİS tarafından işçilerin yemesi için fabrika içerisine sokulmak istenen kumanyaların polis tarafından içeriye alınmaması tepkiyle karşılandı. Özellikle işçilerin aileleri öfkeli bir şekilde fabrika kapısına yönelerek içeri girmek istedi. Polisin müdahalesiyle karşılaşan aileler **"Yemek hakkımız engellenemez!"**, **"Direne direne kazanacağız!"** sloganlarıyla yemeklerin içeriye alınmasını talep ettiler. Sendikacıların araya girmesiyle yatışan aileler, yemeğin içeriye gireceğine dair söz vermesi üzerine direniş yerine geri döndüler. Bir süre sonra ailelerin tepkisi polise geri adım attırdı. Polis, yemek ve suları içeri almak zorunda kaldı.

Aileler fabrika içerisindeki ışıkların açılması için ısrarlarını ve kararlılıklarını korudular. Yemeklerin içeriye alınmasını sağlayan aileler, yarattıkları basınçla fabrikanın içerisindeki ışıkların açılmasını da sağladılar.

İşgal eyleminde 2. gün...

Patronun ve onunla işbirliği içerisindeki polisin tüm baskı ve engelleme çabalarına rağmen eylemlerine kararlı bir şekilde devam eden ÇEL-MER işçilerine, işgalin ikinci gününde de fabrika önünde bekleyen ilerici, devrimci güçler ve aileler destek vermeyi sürdürdü.

Destekçi güçlerin fabrikaya fiilen girme çabasını içerdeki işçiler coşkulu sloganlarla karşıladılar. Bununla da yetinmeyen ÇEL-MER işçileri, polisin hangar kapılarını kapatarak nefes almayı güçleştirmeye çalıştığı fabrikanın çatılarını delmeye başladılar. İşçiler çatıyı delerek açtıkları boşluktan hava almaya çalıştılar.

Polisin hangar kapılarını kapayarak fabrika içerisini havasız bırakmasına tepki duyan ilerici, devrimci güçler ve aileler, fabrika girişine giderek burada bulunan çevik kuvvet barikatına yüklendiler. Fabrikaya fiili girişin ardından polis saldırısına maruz kalan kitle zor kullanılarak kapıların dışına çıkarıldı.

İşgal eyleminde 3. gün...

İşgal eylemini sürdüren ÇEL-MER işçileri hazırladıkları bildiriyle işçi ve emekçilerden destek istedi. Direniş sürecinin anlatıldığı bildirinin dağıtımı Gebze'de emekçi mahallelerinde yapıldı.

Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu'ndan bir temsilci, işçi ailelerinin çadırında bir konuşma yaptı. İşçilerin en temel hakları olan sendikal örgütlülük haklarından mahrum bırakıldıkları için çok üzgün olduklarını dile getiren İsviçreli temsilci, Çeşitli görüşmelerde bulunduklarını da sözlerine ekleyerek, direnişin kazanımla sonuçlanması için çaba harcadıklarını ifade etti.

İşçi aileleri Gebze Çayırova Kaymakamlığı'na eşlerinin çalışma haklarının ellerinden alındığına dair suç duyurusunda bulundular.

Saat 13.00 gibi fabrikaya gelen ÇEL-MER patronu Gazi Yılmaz işçi ailelerinin tepkisiyle karşılandı. Aileler Yılmaz'ı "Gazi şaşırma, sabrımızı taşırma!" sloganlarıyla protesto etti.

Çayırova Belediyesi işçileri de direniş ziyaretinde bulundular. 15 kadar işçi gerçekleştirdikleri ziyarette ÇEL-MER işçilerine desteklerini ifade ettiler.

Fabrikanın bahçesine konumlandırılan kolluk güçlerine takviye yapılması üzerine, işçi aileleri ve dayanışma için orada bulunan ilerici ve devrimci güçler olası bir müdahale de kendilerinin de fabrikaya gireceğini dile getirdiler.

Sendikalaşma mücadelesi veren **UPS işçileri,** ÇEL-MER işçilerini direnişin 3. günü de yalnız bırakmadı. UPS'nin Kurtköy'deki aktarma merkezinde direnişlerini sürdüren UPS işçileri ses aracıyla ve dövizleriyle çadırın bulunduğu alana geldiler. Burada yapılan konuşmada, Gebze Sendikalar Birliği'nin ÇEL-MER işçileri için harekete geçmesi gerektiği ifade edildi. UPS işçilerinin de ÇEL-MER işçilerine her türlü desteği sunacağı sözü verildi. **"UPS-ÇEL-MER omuz omuza!"** sloganının atıldığı ziyarette gerçekleştirilen sohbetlerin ardından UPS işçileri direniş alanlarına geri döndüler.

ÇHD İstanbul Şubesi'nden avukatlar da direniş alanına ziyaret gerçekleştirdiler.

İşgal eyleminde 4. gün...

İşçilerin, sendikal hakları için gerçekleştirdikleri fabrika işgali eylemi dördüncü gününde sona erdi.

İzmit Valiliği'yle patron ve sendika temsilcileri 5 Ağustos günü görüşme gerçekleştirdi. Sendikacıların işçilere yaptığı açıklamada, taleplerin ağırlıklı olarak kabul edildiği söylendi. Buna göre işten atılan 23 işçiden 12'si işe geri alınacak ve fabrikada sendikal örgütlülük tanınacak. Taraflar arasında imzalanan

protokole göre direnişe geçen işçilerin işten atılma gerekçesi olarak sunulan iş kanununun 25/2. maddesi iptal edilirken, diğer 11 işçinin dava açma haklı saklı tutulacak. İşgal komitesi tarafından da onaylanmasının ardından direniş sona erdi.

İşgalin 12 metre yükseklikteki vinçlerin üzerinde sürmesinden kaynaklı işçiler yorgunluğa bağlı olarak "düşerek" can kaybı yaşanması riski ile karşı karşıyaydı. İşgal komitesi, dördüncü gününde kendi iradesi ile işgali bitirmesinde özellikle bu noktanın belirleyici olduğunu ifade etti.

Bununla beraber ÇEL-MER işçileri, bu kararı almalarında "sendikalı olarak işbaşı yapmak için" (kendileri için) giriştikleri eylemi bir noktadan sonra işçi sınıfına ve direnen diğer işçi bölüklerine verdikleri mesaj bakımından değerlendirmelerinin etkisi olduğunu dile getirdiler. 11 kişi pazarlığında "diretmenin" işçi sınıfı adına ortaya çıkan toplam kazanımları "kişisel bir noktaya kilitlememek" gerektiğini ifade ettiler.

İşçiler vinçlerden inerek ailelerinin ve eylem boyunca kendilerini yalnız bırakmayan ilerici ve devrimci güçlerin yanına geldiler.

Burada açıklama yapan **BMİS Genel Örgütlenme Sekreteri Özkan Atar**, ÇEL-MER işçisinin iradesiyle ve kararlığıyla kazandığını belirtti.

Daha sonra direnişçi işçiler ve aileler sloganlarla fabrika ana kapısı önüne geldi. Pankart açılarak, işgalden önce direnişin sürdüğü alana yüründü. Canlı ve gür sloganların atıldığı yürüyüşün ardından burada bir açıklama gerçekleştirildi. İlk açıklamayı **BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş** yaptı. Açıklamasında ÇEL-MER işgalini selamlayan Göktaş, sendika olarak direnişin kazanımla sonuçlanması için çok yoğun bir çaba sarf ettiklerini, direnişi destekleyen herkese teşekkür ettiklerini belirtti.

"Kazanımı tüm işçi sınıfına armağan ediyoruz"

BMİS genel sekreteri Selçuk Göktaş'ın ardından işgale katılan işçilerden **Mahmut Koç** bir konuşma gerçekleştirdi. Koç, *"4 gün boyunca bizi destekleyen tüm işçi ve emekçilere, sendika yöneticilerine, ailelerimize ve devrimci arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. ÇEL-MER'de elde ettiğimiz bu kazanımı tüm işçi sınıfına armağan ediyoruz"* dedi.

Yürüyüş ve açıklama esnasında sık sık **"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"**, **"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!"**, **"İşgal, grev, direniş!"**, **"Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!"**, **"UPS işçisi yalnız değildir!"** sloganları atıldı.

ÇEL-MER işçileri sergiledikleri direniş ve işgal ile birlikte, örgütlenme ve mücadele eğiliminin yükseldiği bu dönemde, işçi sınıfının, üretim alanını hedefleyen ve militan mücadelesinin ifadesi olan işgal eyleminin meşrulaştırılması doğrultusunda sınıf mücadelesine anlamlı bir katkı sağladılar.

Direnişimize destek olmalı, sesimize ses katmalısınız!

ÇEL□MER işçileri direniş süreci boyunca gerçekleştirdikleri eylemlerin yanında kaleme aldıkları bildiriyle de işçi ve emekçilere seslendiler. İşçiler direniş önlükleriyle bildirilerini tüm emekçi mahallelerine, kahvelerine ve çeşitli fabrikalara dağıttılar.

ÇEL-MER işçilerinin hazırladığı bildiri:

Onurumuz ve emeğimiz için direniyoruz... Direnişimize destek olmalı, sesimize ses katmalısınız!

Önce sendikaya üye olduğumuz için işten atıldık. Kararlı direnişimizle işlerimize geri alındık.

Daha sonra sonra işveren Gazi Yılmaz sendikayı engellemek için yeni yollara başvurdu ve 22 arkadaşımızı tekrar işten çıkardı.

Şimdi 61 kişi fabrika işgalindeyiz. İşlerimize geri alınana kadar ve sendika talebimiz kabul edilene kadar bu vinçlerden inmeyeceğiz.

Bizler ÇEL-MER işçileri olarak yürüttüğümüz mücadelenin haklılığını savunuyor, bu mücadelemizin bütün işçilerin, emekçilerin mücadelesi olduğunu biliyoruz. Hepimiz biliyoruz ki birimiz kazanırsak, hepimiz kazanacağız.

Şimdi bütün işçi, emekçi kardeşlerimize sesleniyoruz:

Bizim mücadelemiz ücretli kölelik düzenine karşı bir mücadeledir.

Bizim mücadelemiz işimize, aşımıza göz koyanlara karşı bir mücadeledir.

Bizim mücadelemiz bizi onursuzca yaşamaya mecbur bırakanlara karşı bir mücadeledir.

İşte bu yüzden: Direnişimize destek olmalı, sesimize ses katmalısınız!

Bizim başımıza gelen yarın sizin de başınıza gelebilir.

Bütün işçi ve emekçi dostlarımızı destek olmaya davet ediyoruz.

ÇEL-MER işçileri

Bir direnişin öyküsü...

"Yaşasın ÇEL-MER işgalimiz!"

Neden sendikaya üye olduk

Ekonomik kriz ortamında yoğunlaşan hak gaspları bizim fabrikamızda da kendini göstermeye başlamıştı. Özellikle sosyal haklarımızın gasp edilmesi ve ücretlerimizin "düşük zam" dayatmaları ile erimeye başlaması fabrikamızda içten içe bir hoşnutsuzluk ortamı oluşturmaya başlamıştı. Bu hoşnutsuzluk ortamı kısa bir süre sonra da örgütlenme ihtiyacını gündemimize soktu. Kısa süreli bir çalışmanın sonunda örgütlenmemizi tamamlayıp sendikaya üye olduk. Yine kamuoyu tarafından da bilindiği üzere örgütlenme adımımız ÇEL-MER patronu tarafından işten atma saldırısı ile karşılandı. Bu ilk saldırıda 12 arkadaşımız işten çıkartıldı. Böylece de ÇEL-MER işçilerinin direniş öyküsü başlamış oldu.

Bu ilk direnişimiz 19 gün gibi kısa sürede başarıyla sonuçlandı. Ancak ÇEL-MER patronunun bizi pek fazla yormadan 11 arkadaşımızı işe geri alması içimizde "bu kolay zafer, yeni saldırıların habercisi mi?" düşüncesini de uyandırdı. Keza içeride kısa bir süre çalıştıkta sonra ÇEL-MER patronu tekrar ve daha ağır bir biçimde saldırıya geçerek bu kuşkumuzda haklı olduğumuzu da göstermiş oldu. Bu ikinci saldırıda (değişik zamanlarda olmak üzere) toplam 23 arkadaşımız işten çıkartıldı. Böylece ÇEL-MER işçilerinin ikinci direnişi de başlamış oldu.

Nasıl bir direniş?

Açıkça ifade etmek gerekirse direnişe ilk başladığımızda kafamızda sadece "bir haksızlığa uğradık" düşüncesinden başka bir şey yoktu. Bırakalım bir sınıf bilinci ile hareket etmeyi, nasıl bir mücadeleye adım attığımızı, nasıl bir mücadele yürütmemiz gerektiğini bile bilmiyorduk. Büyük bir çoğunluğumuz hatta neredeyse tamamımız herhangi bir sendikal deneyime bile sahip değildik. Karşı karşıya kaldığımız haksızlık nedeniyle kapı önüne çıkmıştık sadece. Ama çok geçmeden yaşadığımız deneyimler hepimiz için bir okul işlevi gördü. Kapı önüne çıkışımızla birlikte birçok baskı ve ayak oyunu ile karşılaştık. Bir yandan patron türlü oyunlarla hem içeridcki örgütlülüğümüzü kırmaya hem de bizleri dışarıda baskı altına almaya çalıştı. Kolluk güçleri sürekli yasalara işaret etmeye, yasalar yoluyla bizi tecrit etmeye ve bir köşeye sıkıştırmaya çalıştı. Aslında tam da bu karşı karşıya kaldığımız türlü baskı ve ayak oyunları bizim aslında "çok aktörlü" bir savaşın içerisinde olduğumuzu da fark etmemizi sağladı. Yine bu aşamada düşüncelerimizi sendikamızla paylaştık. Baskılara karşı daha etkin bir direniş örgütlenmesi gerektiği yönünde telkinlerde bulunduk. Böyle olması gerektiğini biliyorduk. Ama bunun nasıl olacağı konusunda sendikanın daha yönlendirici olması gerektiğini düşünüyorduk.

Ancak maalesef sendikamız bizim bu istemlerimizi "yasal-meşru zeminden ayrılmayalım" sözleri ile karşılıyordu. Bu derece baskı altında iken "yasal meşru" zeminde kalmanın tercümesinin "susalım-bekleyelim" olduğunun da farkındaydık. Bu aşamadan sonra da "sendika önlüğünü giyiyorsak, sendika biziz" bilinci ile hareket etmeye başladık. Madem nasıl bir mücadele yürüteceğimizi bilmiyorduk, o zaman öğrenecektik. İşe direnişteki diğer işyerlerini ziyaret etmekle başladık. Bununla yetinmedik. Geçmiş direnişleri incelemeye ve bu direnişlerin deneyimlerinden dersler çıkartmaya başladık. Bu girişimlerimiz hem daha büyük bir ailenin parçası olduğumuzu gösterdi, hem de aklımızda "yasal-meşru" değil "fiili-meşru" mücadelenin şart olduğu düşüncesini oluşturmaya başladı. Madem bir savaşın içerisindeydik, madem birileri bizi korkutmak için yasalara işaret ediyorken, yasaları çiğneyerek bizi kapı önüne koyuyordu, o zaman artık işçilerin haklı mücadelesi ve bu mücadelenin yasaları geçerliydi bizler için. İşte bu yüzden mücadelede cepheyi en ileriden kurmaya, fabrikayı işgal etmeye karar verdik.

Nasıl bir işgal?

Direniş komitesi olarak işgal kararını aldığımız andan itibaren de artık her açıdan işgalin örgütlenmesi çabasına koyulduk. Bu noktada üç önemli karar aldık:

1) Örgütlülüğümüzü hem direnişçi işçiler hem de içeride çalışan arkadaşlarımız açısından bu eylemi gerçekleştirebilecek bir düzeye kavuşturmak gerekiyordu. Bu amaçla komite sayımızı arttırdık. Dışarıda bir komitenin yanında içeride de bir komite oluşturduk. Üçüncü bir komite ile de bu ikisini birbirine bağladık. Böylece hem içerisini hem de dışarısını tek bir hedefe yöneltebilme zeminini yaratmış olduk.

2) Direnişimizin sesini dışarıya taşımak ve direnişin etrafında bir kamuoyu desteği oluşturabilmek için girişimlerde bulunduk. Bu amaçla basın açıklamaları, yürüyüşler, bildiri dağıtımları, diğer fabrikaların temsilcileri ile görüşmeler yaptık.

3) Sendikamız ile ilişkilerimizi "tabanın iradesini" etkin kılacak şekilde yeniden düzenledik. Bu kararlar çerçevesinde anlamlı bir mesafede kat etmiş olduk. Ancak her şeyin kâğıt üzerinde hesaplandığı kadar mükemmel olmayacağını da biliyorduk. Nihayetinde oluşturduğumuz bu programın hayata geçirilmesi noktasında belirli sıkıntılar da yaşamaya başlamıştık. Kamuoyu desteği ve sendika ile ilişkiler bakımından anlamlı sonuçlar almaya başlamışken, direnişteki işçi arkadaşlarımızın dirençlerinde zayıflama da kendini göstermeye başlamıştı. Elbette "geçim sıkıntısı" bunun başlıca nedeni idi. İşte tam da bu aşamada komite olarak "işgal zamanının geldiği" yönünde karar aldık. Bir iki gün içerisinde işgalin ayrıntılarını planlamaya koyulduk. Avukatlarla toplantılar yaptık. Ve tüm eksiklerimizle ilgili riskleri de alarak içerideki arkadaşlarımızın da katılımı ile 2 Ağustos günü fabrikamızı işgal ettik.

İşgal süreci

İşgalin ilk saatleri bizim için fazlasıyla önemliydi. Polisin saldırısı ile karşı karşıya kalabilirdik. Dışarıda kamuoyu desteğinin oluşacağını tahmin ediyorduk. Hatta bunun için işgal öncesinden de hazırlıklar yapmıştık. Ancak bu destek örgütlenene kadar polis müdahalesi ile karşılaşmamak için işgali metrelerce yüksekte vinç üzerinde gerçekleştirme kararı almıştık. Elbette işgal gibi günlere yayılabilecek bir eylemi bu şartlarda sürdürebilmenin zorlukları da vardı. Ancak tüm zorluklarına rağmen polis müdahalesini mümkün olduğunca zorlaştırmak ve geciktirebilmek için böyle bir karar almış olduk. Keza bu taktiğimiz başarılı da oldu. Bir süre sonra dışarıda destek için gelenlerin slogan seslerini işitmeye başlamıştık. Bu bizim için

inanılmaz bir moral güce dönüştü. Bizler de gürültü çıkararak veya slogan atarak karşılık veriyorduk. Dışarıda oluşmaya başlayan desteğin içeriye katkısı çok büyük oldu. Bilindiği üzere sonrasında çeşitli baskılar kendini göstermeye başladı. Üzerimize kapılar kilitlenerek havasız bırakıldık, su ve yiyecek verilmedi. Ancak dışarıdan desteğe gelenlerin önemli çabasıyla kapılar açılabildi, yemek ve su ihtiyacımız karşılandı. Bir aşamadan sonra diplomasi trafiği ve tehditler devreye sokuldu. Ancak biz bunlara da hazırlıklıydık. Tüm baskılara cevabımız "Taleplerimiz kabul edilene kadar inmeyeceğiz!" oldu. Sonuçta Vali, sendika yöneticileri ve patronun katıldığı birkaç görüşme gerçekleşti. İşgalin 4. günü son görüşme gerçekleştirildi. Bu görüşmede 11 arkadaşımızın işe geri alınmaması dışında tüm taleplerimiz kabul edildi.

İşgalin sonlandırılması

Yapılan protokolün ayrıntıları sendikacılar aracılığı ile bizlere iletildi. Bizler de sendikacıların dışarı çıkmasını, durumu işçiler olarak değerlendireceğimizi söyledik. Çok net bir şekilde ifade edebiliriz ki, işçi arkadaşlarımızın tamamı "Hiçbir arkadaşımızı geride bırakmayacağız" diyerek çok net tutum aldılar. Buna rağmen bizler işgal komitesi olarak işgal eylemimizi bitirme kararı aldık. Bu kararı almamızda olumlu olumsuz birçok nedenin etkili olduğunu söyleyebiliriz.

Olumsuz etkenlerin başında ise vinç üzerinden düşerek ölümler yaşanması olasılığı geliyordu. Ki polis müdahalesi ile de bu yaşanabilirdi, bu göze de

alınmıştı. Ancak bunun yorgunluk sebebiyle yaşanması bizleri endişelendiriyordu. Diğer bir olumsuz etkense sendikanın işgale müdahaleyi "etkin diplomasi" sınırlarında ele alan yaklaşımıydı. Bizler ÇEL-MER işçileri olarak işgali günlerce sürdürebilecek bir kararlılığa sahiptik. Ancak eylemimizin ve kazanımlarımızın yoğun baskı altında boğulmamasının garantisi, dışarıya ne ölçüde mal edilebildiği, dışarıda ne ölçüde bir kamuoyu desteği örgütlenebildiği idi. Bu bakımından üzerine düşeni fedakârlıkla yapan tüm güçlere, sonsuz teşekkür ediyoruz. Ama bu noktada asıl sorumlu olarak sendikamızı görüyoruz. Sendikamız açıktır ki bu bakımdan da sınıfta kalmıştır. İşgalin devamında karşılaşabileceğimiz saldırılar karşısında eylemimize soluk katacak etkin bir dayanışma ve mücadele örgütleyememiştir.

Olumlu etkenlerin başında ise elbette sendikanın fiilen işyerine sokulması ve 25/2. maddeden verilen çıkışların iptal edilmesi, hukuki olarak yaptırımla karşılaşmayacak olmamız geliyordu. Tabi burada bir yanlış anlaşılma olmasını istemiyoruz. İşgale katılan her arkadaş yasal yaptırımları göze almıştı. Ancak bize direniş esnasında yasaları işaret edenleri kendi yasalarını çiğnemek zorunda bırakmak, fiili meşru mücadelenin gücünü gösterebilmek açısından önemliydi. Ötesinde de artık direniş bizim için birkaç işçinin işini geri kazanması mücadelesinin çok çok ötesine geçmişti. İşçi sınıfı mücadelesine katkı sağlayıp sağlayamadığımız, işçi sınıfını temsil ettiğimiz bu eylemden, işçi sınıfı adına başımız dik çıkıp çıkamayacağımız noktası son derece belirleyici oldu.

Sonuç olarak işgal komitesi bu olumlu-olumsuz etkenleri kendi içerisinde değerlendirdi ve işgal eylemini kazanım ile sona erdirme kararı aldı.

İşgalin her saniyesinde daha fazla güçlendik

En başta ifade ettiğimiz gibi işgal eylemimize bazı sıkıntılarla başlamış olduk. Direniş-İşgal Komitesi olarak işgal sürecinde ve sonrasında karşılaşabileceklerimiz konusunda asgari bir birikim sağlamış ve hazırlık yapmıştık. Ama bu birikim ve düşünsel-pratik hazırlığı diğer arkadaşlarımıza da mal edebilme noktasında eksiklerimiz vardı. Bunu bilerek ve bu açıdan tüm riskleri de üstlenerek işgal eylemini başlatmış olduk. Buna rağmen işgal eylemimizin sadece kendisi bile her saniyesi ile kaygılarımızı ortadan kaldırdı. Vinç üzerinde metrelerce yükseklikte, yoğun sıcak ve düşerek ölme tehdidi altında, kah gözyaşları içerisinde kah halaylar ve türkülerle birbirine kenetlenen her bir ÇEL-MER işçisi arkadaşımızın yarattığı bu 4 günlük işgal öyküsünü hangi kelimelerle anlatsak yetersiz kalacaktır. İşin bu kısmı belki de sadece yaşanınca anlaşılabilecek tam bir kararlılık ve fedakârlık hikâyesidir. Asıl kazanımımız da burası olmuştur. İşgal sürecini yaşamış her bir arkadaşımız, artık nasıl bir sınıfa mensup olduğunun farkında, sınıf çıkarlarının bilincinde, örgütlülük ve mücadele bilinci gelişmiş bir biçimde, asgari olarak da işçi ve emekçileri başarı ile temsil edebilmiş olmanın onuru ile başı dik çıkmıştır dışarıya.

ÇEL-MER işçisi, 11 arkadaşının dışarıda kalmasının burukluğunu, ama aynı zamanda haksızlığa uğramış/uğrayan milyonlarca işçi ve emekçinin haklı mücadelesini temsil etmenin onurunu, direnen diğer işçilere moral güç ve olumlu bir örnek olabilmenin gururunu taşımaktadır. Bu açıdan ÇEL-MER işçisi için işgal eylemi bir son değil, aksine yeni bir başlangıç olmuştur. ÇEL-MER işçileri haklarını söke söke almıştır. Sermaye ile hesabımız daha kapanmamıştır. Açıkça ilan ediyoruz:

Eksik bıraktıklarımız boynumuzun borcu olsun!
Kazanımlarımız işçi sınıfına armağan olsun!
Yaşasın ÇEL-MER işgalimiz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

ÇEL-MER Direniş-İşgal Komitesi
12 Ağustos 2010

ÇEL-MER işçilerinin aileleri ve desteğe gelen direnişçi UPS işçilerinden

"İşgaller yapacağız, direnişlerle kazanacağız"

Sinan Seçkin'in eşi Şehnaz Seçkin:

Eşim için buradayım. Direniş için buradayız, ekmek için, hak için, sendika için buradayız. Günlerdir buradalar. Sendikal haklarını istedikleri için işten atılmaları doğru değil.

Ekmek kavgamız için, çocuğumuz için şu an içeride direnişteler. Çocuğumuzun geleceği için orada. Eşimi destekliyorum. Sesimizi duyurmak için buradayız. Kızımla buraya geldim destek vermek için. Sonuna kadar yanındayız. Onları sonuna kadar destekliyoruz. Sesimizi duyurucağız buradan onlara.

Kenan Gezer'in eşi Sercan Gezer:

İçeride eşim var çalışan. Kardeşim var işten atıldı. Sadece iki kişi değil. Hepsi bizim kardeşimiz. Onlar için buradayız. Onlara destek vermek için buradayız. Amacımız, onların yanında olmak, onlara destek olmak. Hakkımız için buradayız. Alacağız da! Başaracağız! Çalışma koşulları aileye çok yansıyordu. Eşim yemek yemiyordu, üzülüyordu, uyumadığı günler bile oldu. Kiracıyız, çok zor oluyor. Ne olacak bu durum? Çocuk okutuyoruz. Yani çok zor. Çocuklarımız var, yetmiyor. Biz sadece hakkımız olanı istiyoruz. Bu mücadeleyi doğru buluyoruz. Her zaman yanlarındayız.

Yadigar Kösedağ'ın annesi Gülistan Kösedağ:

İçeridekilerin hepsi benim oğlum. Gelinim ve torunumla buraya geldik. Benim şekerim var, hastayım. Oğlum, çocuğuna, bana bakıyor. Hakları için buradalar. İşten atıldılar. Tek biri değil, hepsi benim çocuğum. Haklarını alana kadar çabalayacaklar. Biz de sonuna kadar onların yanında olmak zorundayız.

Yadigar Kösedağ'ın eşi Meryem Kösedağ :

Ben eşime sürekli destek veriyorum. Buradan ÇEL-MER patronuna sesleniyorum. Herkes çoluğu ile çocuğu ile buraya geldi. Lütfen herkesin hakkını versin. Şu anda haksızlık yapıyor. Sendikalaşmak işçinin hakkı. O işçinin hakkını vermediği için bu yola başvurduk. Bu nedenle biz de bu mücadeleye destek vermek için buraya geldik.

Benim eşim burada işten çıkarıldı. İçeride çalışan arkadaşları ile içeri girdiler. Çünkü çok kötü şartlarda çalışıyorlar. Her gün eşim akşam eve geldiğinde, birinin parmağını kaptırdığını, birinin kaza geçirdiğini anlatıyordu. Bizler de üzülüyorduk. Bir gün, daha yeni işe giren bir işçiyi gece vardiyasına koymuşlar, o tehlikeli ortamda. Bu işçi de, ısınmak için sobaya tiner atarken soba alev alıyor. Ve işçimiz vefat ediyor. Eşi de onun ölümünden bir hafta sonra doğum yapıyor.

Şimdi biz merak ediyoruz. Acaba onun da bütün haklarını verdi mi? Bilmiyorum. Yani bu olay bizim de başımıza gelebilir. Bunun için buradayım. Tüm yetkililere duyurmak istiyorum, ÇEL-MER'de çalışan işçilerin hiçbir iş güvenliği yok. Hiçbir güvencesi yok. O nedenle sendikaya başvurduk. Benim eşimin de bir gün kazaya kurban gitmesini istemiyorum. Başka diyecek bir şey bulamıyorum.

ÇEL-MER patronuna yeniden sesleniyorum. Lütfen, işçinin, çocukların, annelerin hakkını verin. Biz başka bir şey de istemiyoruz sizden. İşçilerden birine 650 TL verip diğerine 3 bin TL veriyor, işine geldiği gibi hareket ediyor. Elini yıkadığın sabuna para yetmiyor.

Kurtköy'den UPS direnişçisi Bülent Karaağaç:

Geç kalınmış bir işgal eylemi aslında. Daha önce yapmaları gerekiyordu. Çok güzel yapmışlar. Bu işgal eylemleriyle kazanabilirler. Çünkü bekleyiş çok uzun sürüyor. Kapıda direnmekle alırsın, ama patron zor pes ediyor. Böyle işgaller olacak ki patron pes etsin. İnatçı davranıyor patronlar. Tabi biz işçiler olarak daha inatçı davranmalıyız. İşgaller yapacağız, kapıda direnişlerle kazanacağız. Direne direne kazanacağız, başka yolu yok bunun.

Kurtköy'den UPS direnişçisi Abdülkadir Yıldırım:

Olması gereken bu. Arkadaşlar zaten gereken görevlerini yapmışlar. Bir de patronun işçilere karşı yapmış olduğu uygulamalardan dolayı bence geç kalınmış bir dava. İşçilerin bu şekilde bütün haklarını kazanacağına inanıyorum. Çünkü, başka bir alternatif yok. Bütün patronlar aynıdır. İşçi sınıfının üzerindeki sömürü sistemini kaldırmadığımız sürüce, işçilerin birliğini sağlamadığımız sürece bu sorunlar hep olur. Bu arkadaşlara eylemlerinden dolayı çok teşekkür ediyoruz. Yaptıkları şey doğrudur. Sonuna kadar yanlarındayız.

Biz ayrıldığımız yerde birleştik!

"(...) Biz daha iyi yaşamak için, çocuklarımız için, evimiz için, insanca yaşamak isterken; emek ve ekmek düşmanları dün dedemin ve babamın karşısına çıkarken bugün de benim karşıma çıktı. Birine "Sen alevisin" dedi, öbürüne "sen köylümsün" dedi, bana da "ben ne çektiysem hep bunlardan çektim." Bizi ayrıştırma planları yapıyor ve ayrıştırdığını sanıyordu. Bilmediği birşey vardı: Biz sıvı gibi gözüken aslında metal olan civa gibiydik, ayrıldığımız yerde birleşirdik. Çünkü biz aynı dili konuşuyor, aynı tastan su içiyor, aynı yerde yaşıyor ve aynı havayı soluyorduk. Biz bakmakla yükümlü olduğumuz ailelerimizin insan olduklarını hatırlaması için, emek ve ekmek düşmanları ise bizim sırtımızdan kazandıkları kârların cüzî bir miktarının kaybolmaması için indi savaş meydanına. O bizi Firavun'un kölesi, mağlup olmuş bir ordunun esirleri, Hitler'in kamplarında yaktığı Yahudiler gibi, özlük hakları alınmış, sömürülmüş devletler gibi görüyordu. Ama onun küçücük beyninde tasarladığı gibi değildi dünya. Burası emek meydanıydı, burası ekmek meydanıydı. Bizdeydi Habil'in saflığı, bizdeydi kendisinden on kat büyük bir orduyla savaşacak yürek, bizdeydi haksızlığın üstüne gidecek cesaret, bizdeydi bunların hepsi. (...)

Bir ÇELMER direnişçisi

İşçi Bülteni Özel Sayı: 615 * Fiyatı: 25 YKr * Ekim 2010 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten ÖZDOĞAN *
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Simsar Sk. No: 5 Daire: 3 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat / İST Davutpaşa Cd.
Güven Sanayi Sitesi C Blok No 242 Topkapı-İST. Tel: 0 212 577 54 92